

201104178/1/V1 en

201104188/1/V1.

Datum uitspraak: 23 december 2011

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op de hoger beroepen van:

1. de minister voor Immigratie en Asiel,
2. (hierna: vreemdeling 1),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 11 maart 2011 in zaken nrs. 07/25183, 07/25185 en 08/27826 in de gedingen tussen:

vreemdeling 1, (hierna: vreemdeling 2),
(hierna: vreemdeling 3), en , en ,
(hierna: vreemdelingen 4 tot en met 6) (hierna tezamen: de
vreemdelingen)

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, vreemdeling 1 ongewenst verklaard.

Bij besluit van 8 juli 2008 heeft de staatssecretaris het hiertegen door vreemdeling 1 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij onderscheiden besluiten van 15 juni 2007 heeft de staatssecretaris aanvragen van vreemdelingen 2 tot en met 6 om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 11 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het door vreemdeling 1 tegen het besluit van 8 juli 2008 ingestelde beroep ongegrond verklaard en de door vreemdelingen 2 tot en met 6 tegen de onderscheiden besluiten van 15 juni 2007 ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van de uitspraak. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister onderscheidenlijk vreemdeling 1, bij brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 8 april 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De minister onderscheidenlijk vreemdelingen 2 tot en met 6 hebben een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 oktober 2011, waar de vreemdelingen, vertegenwoordigd door mr. M.J.A. Leijen, advocaat te Alkmaar, en de minister, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, zijn verschenen.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van vreemdeling 1

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep van vreemdeling 1 is ongegrond.

In het hoger beroep van de minister

2.3. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.4. In grief I klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, het standpunt dat van vreemdeling 2 kan worden verwacht dat zij ter voorkoming van een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) haar levensstijl aanpast aan de in Afghanistan geldende sociale normen, in strijd is met het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op respect voor haar privéleven. Hiertoe verwijst de minister onder meer naar het door hem voor Afghaanse vrouwen met een westerse levensstijl gevoerde beleid en de uitspraken van de Afdeling van 7 juni 2010 in zaak nr. 200902991/1/V1 en 10 januari 2011 in zaak nr. 201003751/1/V1 (www.raadvanstate.nl). Volgens de minister kan van vreemdeling 2 worden verwacht dat zij haar levensstijl aanpast, omdat zij voor haar komst naar Nederland reeds een westerse levensstijl had, zij niet heeft gesteld dat zij in Afghanistan vanwege die levensstijl problemen heeft ondervonden, zij woonachtig was in Kaboel, waar het volgens het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van juli 2010 voor vrouwen tot op zekere hoogte mogelijk is een westerse levensstijl te hebben, aanpassing van haar levensstijl beperkt kan blijven tot haar leven buitenshuis en zij nooit een stabiele verblijfsspositie in Nederland heeft gehad.

2.4.1. Vreemdeling 2 heeft aan haar stelling dat zij vanwege haar westerse levensstijl niet naar Afghanistan kan terugkeren ten grondslag gelegd dat, samengevat weergegeven, zij haar eigen dochters een moderne opvoeding heeft gegeven en zij in Afghanistan alleen maar een westerse levensstijl kon hebben omdat zij destijds door de hoge sociale positie van haar echtgenoot werd beschermd.

2.4.2. De rechtbank heeft niet onderkend dat uit voormelde uitspraken van 7 juni 2010 en 10 januari 2011 volgt dat hetgeen vreemdeling 2 aldus heeft aangevoerd niet zonder meer tot het oordeel noopt dat het in strijd met artikel 8 van het EVRM is om aanpassing van haar levensstijl te verwachten. Uit die uitspraken volgt echter ook dat de minister hetgeen vreemdeling 2 over haar westerse levensstijl in Afghanistan en de omstandigheden waarin zij deze kon uitoefenen, heeft aangevoerd bij zijn beoordeling diende te betrekken. Nu de minister dit heeft nagelaten, mist het besluit een deugdelijke motivering en kan de grief derhalve niet tot het ermee beoogde doel leiden.

2.5. In grief II klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, het standpunt dat van vreemdeling 3 kan worden verwacht dat zij ter voorkoming van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM haar levensstijl aanpast aan de in Afghanistan geldende sociale normen, in strijd is met het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op respect voor haar privéleven. Volgens de minister heeft de rechtbank miskend dat vreemdeling 3 niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Nederland zelfstandig woont en niet aan de vereisten van het in Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000 nr. 2010/1 (hierna: WBV 2010/1) neergelegde beleid voor verwesterde Afghaanse vrouwen voldoet.

2.5.1. Nu de minister ter zitting van de rechtbank als vaststaand heeft aangenomen dat vreemdeling 3 zelfstandig woont, kan de weerspreking van die omstandigheid in hoger beroep ingevolge artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000, niet bij de toetsing van de aangevallen uitspraak worden betrokken.

2.5.2. Het betoog van de minister berust voor het overige op een onjuiste lezing van de aangevallen uitspraak, nu de rechtbank niet heeft overwogen dat vreemdeling 3 voldoet aan de vereisten van het beleid voor verwesterde vrouwen, maar dat mede omdat zij zelfstandig woont en daarom een alleenstaande vrouw is als bedoeld in WBV 2010/1, het standpunt dat aanpassing van haar kan worden verwacht in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

De grief faalt.

2.6. In grief III klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, het standpunt dat van vreemdelingen 4 tot en met 6 kan worden verwacht dat zij hun levensstijl aan de in Afghanistan geldende sociale normen aanpassen omdat aanpassing voor mannen minder ingrijpend is dan voor vrouwen, ondeugdelijk is gemotiveerd, nu in dat land onevenredig zware sancties dreigen voor degenen die met name de normen over religie en de omgang tussen de seksen overtreden en zij daar, vanwege hun langdurig verblijf in Nederland en de vroegere vooraanstaande positie van hun vader, zullen opvallen. Hiertoe voert de minister aan dat de door de rechtbank bedoelde consequenties van overtreding van voormelde sociale normen zich bij vreemdelingen 4 tot en 6 niet hoeven voor te doen, nu van hen kan worden verwacht dat zij hun levensstijl aanpassen. Voorts voert hij aan dat de rechtbank heeft miskend dat vreemdelingen 4 tot en met 6 niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij vanwege de omstandigheid dat zij zich buiten Afghanistan westers hebben gedragen een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De omstandigheid dat hun vader – vreemdeling 1 – voor zijn vertrek uit Afghanistan een vooraanstaande positie in de Noord-Afghaanse samenleving heeft ingenomen, maakt dit volgens de minister niet anders, nu de rechtbank het standpunt heeft onderschreven dat vreemdeling 1 niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij dat reële risico loopt.

2.6.1. Vreemdelingen 4 tot en met 6 hebben aan hun stelling dat zij vanwege hun westerse levensstijl niet naar Afghanistan kunnen terugkeren ten grondslag gelegd dat zij met name problemen zullen ondervinden door de manier waarop zij als jonge mannen in Nederland gewend zijn met vrouwen om te gaan.

2.6.2. Ter zitting van de Afdeling heeft de minister zijn standpunt dat de positie van mannen in Afghanistan verschilt van die van vrouwen toegelicht.

Daarbij heeft hij gewezen op het Verslag van een schriftelijk overleg, vastgesteld op 26 april 2011, over onder meer de beleidsconsequenties van het thematisch ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake schoolgaande kinderen in Afghanistan van 29 maart 2011 (Kamerstukken II 2010-11, 19 637, nr. 1416), waarin hij op een vraag over de positie van verwesterde jongens heeft geantwoord:

(...), het beleid om in individuele gevallen om klemmende redenen van humanitaire aard aan Afghaanse meisjes een asielvergunning te verlenen, vindt niet zozeer zijn oorsprong in de veiligheidsrisico's voor deze meisjes in Afghanistan maar in de psychosociale druk die op hen bij terugkeer in Afghanistan wordt gelegd. Deze psychosociale druk wordt blijkens het ambtsbericht, naast de noodzaak tot aanpassen veroorzaakt door de geïsoleerde positie en inferieure status van meisjes. Deze positie van meisjes is wezenlijk anders dan de positie van jongens. De verschillende beleidsmatige benadering van beide groepen is dus gelegen in de verschillende feitelijke posities bij terugkeer. Het betreft daarom een geoorloofd onderscheid nu geen sprake is van gelijke gevallen.

Tevens heeft de minister gewezen op het Verslag van een algemeen overleg, vastgesteld op 27 juni 2011, over onder meer evenbedoelde beleidsconsequenties (Kamerstukken II 2010-11, 19 637, nr. 1434), waarin hij het volgende naar voren heeft gebracht:

Er is gevraagd waarom het beleid niet geldt voor Afghaanse jongens. Het beleid wordt ingegeven door de feitelijke omschrijving van de positie van meisjes in Afghanistan. Dat staat in het ambtsbericht. Kijkt u overigens ook naar de brief van de UNHCR, die u afgelopen week van mij heeft ontvangen. "Especially girls", staat er met nadruk in. Men onderkent dat daar ook. Het thematisch ambtsbericht geeft aan dat de positie van vrouwen in Afghanistan inferieur is aan de sociaal maatschappelijke positie van mannen. In Afghanistan is er een scherp onderscheid tussen de positie van vrouwen en die van mannen. Ook is vermeld dat verhoudingsgewijs veel minder meisjes dan jongens naar school gaan in Afghanistan. De schooluitval onder meisjes is aanzienlijk groter, onder andere door het ontbreken van vrouwelijke leerkrachten en de sociale druk van de gemeenschap. De verschillende beleidsmatige benadering van beide groepen is dus gelegen in de verschillende feitelijke posities bij terugkeer. Er is een groot verschil en daarmee ben ik ervan overtuigd dat het een geoorloofd onderscheid is. Er is immers geen sprake van gelijke gevallen. U kunt niet beweren dat een jongen in dezelfde lastige situatie terecht zal komen als een meisje.

2.6.3. De rechtbank heeft niet onderkend dat vreemdelingen 4 tot en met 6 niet hebben gestaafd waarom zij zich niet aan de in Afghanistan geldende normen betreffende omgang tussen de seksen kunnen aanpassen en dat de minister zich derhalve, mede gelet op de verschillende posities van mannen en vrouwen in de Afghaanse samenleving, op het standpunt heeft mogen stellen dat van hen kan worden verwacht dat zij hun levensstijl aanpassen. Dat in Afghanistan in voorkomende gevallen zware sancties staan op overtreding van voormelde normen, betekent niet dat die sancties zich voor vreemdelingen 4 tot en met 6 zullen voordoen, aangezien zij zich om die sancties te voorkomen aan die normen kunnen aanpassen. Dat zij

lange tijd in Nederland hebben verbleven en hun vader in Afghanistan een vooraanstaand man is geweest, noopte de minister niet tot een ander oordeel, nu zij evenmin hebben gestaafd dat zij vanwege die omstandigheden een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM lopen. Hierbij is voorts van belang dat het hoger beroep van hun vader ongegrond is.

De grief slaagt.

2.7. Het hoger beroep van de minister is gegrond. De aangevallen uitspraak, voor zover de rechtbank de beroepen van vreemdelingen 4 tot en met 6 gegrond heeft verklaard, dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, worden die beroepen ongegrond verklaard. Voor het overige wordt de aangevallen uitspraak bevestigd, zij het, voor zover de rechtbank het beroep van vreemdeling 2 gegrond heeft verklaard, met verbetering van de gronden waarop deze rust.

2.8. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van vreemdeling 1 ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 11 maart 2011 in zaken nrs. 07/25183 en 07/25185, voor zover de rechtbank de beroepen van vreemdelingen 4 tot en met 6 gegrond heeft verklaard;
- IV. verklaart de door vreemdelingen 4 tot en met 6 in die zaken ingestelde beroepen ongegrond;
- V. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij vreemdelingen 2 en 3 in verband met de behandeling van zijn hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 874,00 (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

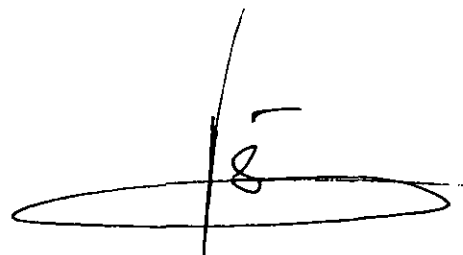
w.g. Hartsuiker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 december 2011

620.

Verzonden: 23 december 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in dark ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummers: AWB 08/27826 (beroep ongewenstverklaring)
AWB 07/25181 (beroep asiel)
AWB 07/25183 (beroepen asiel)
AWB 07/25185 (beroep asiel)
AWB 10/19133 (beroep asiel)
AWB 08/27827 (voorlopige voorziening)
AWB 07/25182 (voorlopige voorziening)

V-nrs:

en

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter

in het geding tussen:

geboren , van Afghaanse nationaliteit,
eiser/verzoeker, hierna te noemen: eiser 1,

geboren op , van Afghaanse nationaliteit,
eiseres, hierna te noemen: eiseres 1,

geboren op , van Afghaanse nationaliteit,
eiseres, hierna te noemen: eiseres 2,

geboren op , van Afghaanse nationaliteit,
eiser, hierna te noemen: eiser 2,

geboren op , van Afghaanse nationaliteit,
eiser, hierna te noemen: eiser 3,

geboren op , van Afghaanse nationaliteit,
eiser, hierna te noemen: eiser 4,

geboren op , van Afghaanse nationaliteit,
eiser, hierna te noemen: eiser 5,
hierna samen te noemen: eisers,
gemachtigde: mr. M.J.A. Leijen, advocaat te Alkmaar

en:

de minister voor Immigratie en Asiel, rechtsopvolger van de minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: drs. J.M. Sidler, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop eiser 1

Bij besluit van 30 januari 2004 heeft verweerder de aanvraag van eiser 1 van 23 november 1998 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als (thans) bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 afgewezen. Bij uitspraak van 9 juni 2005 (AWB 04/5173, 04/5180 en 04/5182) heeft deze rechtbank, zittingsplaats Rotterdam, het door eiser 1 ingestelde beroep gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd. Op 14 juni 2007 is de aanvraag van eiser 1 wederom afgewezen. Op 19 juni 2007 heeft de rechtbank het tegen dat besluit gerichte beroepschrift van eiser 1 ontvangen (AWB 07/25181). Bij brief van 19 juni 2007 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist (AWB 07/25182).

Bij besluit van 14 juni 2007 is eiser 1 ongewenst verklaard. Eiser 1 heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Dit bezwaar is bij besluit van 8 juli 2008 ongegrond verklaard. Op 1 augustus 2008 heeft de rechtbank het tegen dat besluit gerichte beroepschrift van eiser 1 ontvangen (AWB 08/27826). Bij brief van 1 augustus 2008 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt alle rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring op te schorten (AWB 08/27827).

Procesverloop eiseres 1, eiseres 2, eiser 2, eiser 3 en eiser 4

Eiseres 1, eiseres 2, eiser 2 en eiser 3 hebben op 16 september 2000 een asielaanvraag ingediend. Eiser 4 heeft op 15 november 2000 een asielaanvraag ingediend. Bij besluit van 30 januari 2004 zijn deze asielaanvragen afgewezen. Bij uitspraak van 9 juni 2005 (AWB 04/5173, 04/5180 en 04/5182) heeft deze rechtbank, zittingsplaats Rotterdam, het door deze eisers ingestelde beroepen gegrond verklaard en de bestreden besluiten vernietigd. Bij besluiten van 15 juni 2007 zijn de asielaanvragen wederom afgewezen. Op 19 juni 2007 heeft de rechtbank de tegen die besluiten gerichte beroepschriften van eiseres 1, eiseres 2, eiser 2, eiser 3 en eiser 4 ontvangen (AWB 07/25183 en AWB 07/25185).

Procesverloop eiser 5

Eiser 5 heeft van 4 september 2001 tot 17 mei 2005 een asielprocedure doorlopen onder de naam . Bij zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 16 november 2005, heeft eiser 5 verklaard . te zijn. Op 6 december 2005 heeft eiser 5 zijn beroep tegen het afwijzende besluit op zijn tweede asielaanvraag ingetrokken. Op 25 juni 2009 heeft eiser 5 een derde asielaanvraag in Nederland ingediend. Bij besluit van 3 mei 2010 is deze aanvraag afgewezen. Op 28 mei 2010 heeft de rechtbank het tegen dat besluit gerichte beroepschrift van eiser 5 ontvangen (AWB 10/19133).

Procesverloop eisers

Het onderzoek ter zitting in de hierbovengenoemde zaken heeft plaatsgevonden op 16 december 2010. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig T. Sahar, tolk Dari.

De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

Ten aanzien van de ongewenstverklaring van eiser 1

Artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag

1.1 Aan de ongewenstverklaring van eiser 1 op grond van artikel 67, eerste lid en onder e, Vw 2000, heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiser artikel 1F (onder a, b en c) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) is tegengeworpen. Eiser 1 bestrijdt zowel deze tegenwerping, als het feit dat die aan het besluit ten grondslag had mogen worden gelegd.

1.2 De rechtbank stelt vast dat deze rechtbank, zittingsplaats Rotterdam, in eerdergenoemde uitspraak van 9 juni 2005 heeft overwogen dat verweerder ten aanzien van eiser 1 terecht toepassing heeft gegeven aan artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. De rechtbank ziet zich op grond hiervan – ambtshalve – allereerst gesteld voor de vraag in hoeverre dit oordeel thans nog in rechte kan worden betwist.

1.3 De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft in haar uitspraak van 17 september 2007 (LJN:BB6492) geoordeeld dat in het geval artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 is toegepast 'een zelfstandige beoordeling' is vereist van de vraag of artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag op de vreemdeling van toepassing is. Deze uitspraak, bezien in samenhang met de uitspraak van de Afdeling van 27 februari 2009 (LJN: BH6112), leidt tot de conclusie dat de rechtbank in het onderhavige geval is gehouden om in de eerste plaats - ambtshalve - te beoordelen of eiser 1 nieuwe feiten of veranderde omstandigheden ten opzichte van het besluit van 14 juni 2007 naar voren heeft gebracht.

1.4 De rechtbank is van oordeel dat eiser 1 dergelijke nieuwe feiten en/of veranderde omstandigheden naar voren heeft gebracht en dat deze een heroverweging rechtvaardigen van het tegenwerpen aan eiser 1 van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Daartoe overweegt de rechtbank dat eiser 1 na de eerdergenoemde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Rotterdam, onder meer een tweetal verklaringen heeft overgelegd: te weten een verklaring van luitenant-generaal waarin staat dat eiser 1 geen misdrijf of misdaad heeft gepleegd en een verklaring van S. Noori, vice-consul van het Afghaanse consulaat in Den Haag, van 23 augustus 2007 waarin staat dat eiser 1 '*has not committed any crime against humanity during his duty in Afghanistan*'. Voorts moet naar het inzicht van de rechtbank, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde van verweerder dienaangaande ter zitting heeft betoogd, uit het besluit op bezwaar van 8 juli 2008 inzake de ongewenstverklaring van eiser 1 gelet op de opbouw, strekking en woordkeus daarvan, worden opgemaakt dat ook verweerder zelf aanleiding heeft gezien tot een volledige heroverweging van het besluit van 30 januari 2004.

2.1 De rechtbank zal, gelet op het voorgaande, dan ook overgaan tot een volledige heroverweging van de tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan eiser en overweegt daartoe als volgt.

2.2 Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

2.3. Paragraaf A5/2 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000 bevat het door verweerder gevoerde beleid met betrekking tot de ongewenstverklaring van vreemdelingen. In deze paragraaf is – voor zover thans van belang – vermeld dat een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan, in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst kan worden verklaard. In dat kader worden onder meer vermeld vreemdelingen van wie het verblijf is geweigerd dan wel is beëindigd op grond van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Bij het toepassen van artikel 67 van de Vw 2000 dienen de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig te worden afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

2.4 Ingevolge artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag zijn de in het Vluchtelingenverdrag neergelegde bepalingen niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- (a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- (b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- (c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

2.5 Onder een persoon als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag wordt ingevolge artikel 3.107 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 mede verstaan een persoon die heeft aanzet tot of anderszins heeft deelgenomen aan de in dat artikel genoemde misdrijven of daden.

2.6 Blijkens paragraaf C4/3.11.3 van de Vc 2000 is het aan verweerder om aan te tonen dat er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling onder de criteria van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag valt. Teneinde te kunnen bepalen of betrokkene individueel voor artikel 1F-handelingen verantwoordelijk dient te worden gehouden, wordt onderzocht of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het betreffende misdrijf/de betreffende misdrijven ('knowing participation') én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Indien hiervan sprake is kan aan betrokkene artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag worden tegengeworpen.

2.7 In overeenstemming met vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie bij voorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2005 (200410057/1, LJN: AT8926) moet ervan worden uitgegaan dat de vraag of de inhoud van het dossier, gezien in samenhang met hetgeen overigens bekend is over het land van herkomst, de conclusie rechtvaardigt dat sprake is van 'personal and knowing participation' in evenbedoelde zin, niet samenvalt met de vraag of sprake is van strafrechtelijke aansprakelijkheid. In dit verband is van betekenis dat het Openbaar Ministerie (OM) niet ten aanzien van alle in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag genoemde misdrijven rechtsmacht heeft en voorts dat om redenen van opportuniteit van vervolging kan worden afgezien.

De vraag of aan de vreemdeling naar zijn oordeel artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag moet worden tegengeworpen, dient verweerder derhalve zelfstandig te beantwoorden. Naar het oordeel van de rechtbank staat de verklaring van het OM van 18 februari 2004, waarin is geconcludeerd dat eiser 1 niet strafrechtelijk zal worden vervolgd op grond van het

voorgelegde dossier zoals op dat moment aanwezig bij het OM, niet in de weg aan toepassing van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

2.8 De rechtbank staat dus voor de vraag of eiser artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, c.q. artikel 12, lid 2 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (Definitierichtlijn), waarin het bepaalde in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is geïncorporeerd, op zich van toepassing heeft doen worden. Bij de beantwoording van die vraag heeft de rechtbank tot uitgangspunt genomen de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) van 9 november 2010 (C-57/09 en C-101/09, LJN: BO5518).

Uitgaande van genoemde arresten dient naar het oordeel van de rechtbank laatstbedoelde vraag te worden beantwoord op grond van specifieke ten aanzien van de betrokkene gebleken feiten en omstandigheden. Het enkele feit dat betrokkene deel heeft uitgemaakt van een bepaalde organisatie is voor de toepasselijkheid van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag niet voldoende. Betrokkene moet dan voor de daden van die organisatie (mede) verantwoordelijk kunnen worden gehouden. Daartoe moet de rol en de positie van de betrokkene worden onderzocht en alle relevante omstandigheden in ogenschouw worden genomen. In dat kader overweegt de rechtbank als volgt.

3.1 Eiser 1 heeft ter ondersteuning van zijn asielaanvraag tijdens het nader gehoor, zakelijk weergegeven, verklaard dat hij van 1984 tot 1998 werkzaam is geweest bij de Afghaanse politie. Hij was tijdens het communistische regime van (1986 tot 1992) adjudant van de commandant, bekleedde een hoge leidinggevende functie bij de Sarandoy en was in die hoedanigheid onder meer belast met het bestrijden van de Mudjahedin. Eiser 1 en zijn commandant (generaal Joma Asek) coördineerden in die periode vanuit de provincie Balkh negen provincies. Alle afdelingen moesten aan hem en de genoemde commandant verantwoording afleggen. De afdeling opsporing deed naast de normale politietaken hetzelfde als de KhAD deed, namelijk het bestrijden van de Mudjahedin. Als de Mudjahedin in een provincie actief waren, vloog eiser 1 er met een collega van de KhAD en van defensie heen en voerden ze een contra-actie uit. Vervolgens moesten ze aan Najibullah rapporteren dat ze de Mudjahedin verslagen hadden. Met 'verslagen' werd bedoeld dat mensen uit de dorpen of steden waren verdreven of vermoord. In de zogenaamde Mujahedin-periode (1992-1996) is eiser 1 onder generaal Abdul Rashid Dostum gepromoveerd tot luitenant-generaal en was hij bevoegd bevelen te geven met betrekking tot onder andere politieke aangelegenheden, het optreden van de KhAD, en defensie-aangelegenheden.

Na afloop van de laatstgenoemde periode werd eiser 1 adjudant-secretaris algemeen directoraat politieke zaken van de Hoge Militaire Raad.

3.2 De rechtbank is van oordeel dat verweerder ten aanzien van eiser 1 terecht toepassing heeft gegeven aan artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Naar het oordeel van de rechtbank zijn er ernstige redenen om te veronderstellen dat eiser 1 verantwoordelijk kan worden gehouden voor misdrijven en/of handelingen zoals omschreven in laatstgenoemd artikel. Doorslaggevend in dit verband zijn daartoe allereerst zijn eigen verklaringen uit het eerste nader gehoor in 1999 – die overigens overeenkomen met algemene landeninformatie – waaruit kan worden afgeleid dat eiser 1 gedurende een lange periode hoge leidinggevende posities heeft bekleed bij de Sarandoy en in die dienst carrière heeft gemaakt, waarbij zijn werkzaamheden zich over een groot gebied in Afghanistan hebben uitgestrekt.

Daarnaast blijkt, onder meer uit het door verweerder aangehaalde ambtsbericht van 4 september 2002 over de politie in Afghanistan, dat de politie (de Sarandoy) in beide perioden waarin eiser 1 werkzaam is geweest, verantwoordelijk was voor mensenrechtenschendingen, onder meer gericht tegen de burgerbevolking. Onder het communistische regime was de Sarandoy betrokken bij de opsporing en arrestatie van politieke delinquenten, waarbij systematisch en op grote schaal de rechten van verdachten werden geschonden. Uit het ambtsbericht blijkt voorts dat alle functionarissen van het politiekorps, voorzover dat in de periode van 1992-1997 door generaal werd gecontroleerd, op actieve wijze betrokken zijn geweest bij schendingen van de mensenrechten.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ter onderbouwing van zijn standpunt niet ten onrechte verwezen naar diverse andere rapportages, waaronder het ambtsbericht van 29 februari 2000 over de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan, en het algemeen ambtsbericht over Afghanistan van 9 mei 2000.

Op grond van het voorgaande concludeert de rechtbank dat er, mede gelet op het kader zoals gegeven door het Hof in de uitspraak van 9 november 2010, in het geval van eiser 1 sprake van 'knowing and personal participation' aan één of meer van de in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag bedoelde misdrijven of handelingen, en dat die bepaling dan ook op eiser 1 van toepassing is.

3.3 De beroepsgronden van eiser 1 die in dit kader naar voren zijn gebracht, overtuigen de rechtbank niet en leiden dan ook niet tot een ander oordeel. De rechtbank kent aan de verklaringen van eiser 1 die na het eerste nader gehoor zijn afgelegd geen doorslaggevende betekenis toe, met name omdat nooit een bevredigende verklaring is gegeven waarom het verslag van dat eerste nader gehoor onjuist zou zijn. Voorts volgt de rechtbank verweerder in het standpunt inzake de door eiser 1 overgelegde verklaring van luitenant-generaal , commandant politiedienst van de provincie Balkh, waarin is gesteld dat eiser 1 geen misdrijf of misdaad heeft gepleegd in Afghanistan. Niet is gebleken dat deze verklaring is afgegeven na een grondig, objectief onderzoek en daarom kan daaraan geen andere betekenis worden toegekend dan die van een persoonlijke mening van deze functionaris.

Ook de verklaring van vice-consul van Afghanistan in Nederland S. Noori van 23 augustus 2007, waarin is te lezen dat eiser 1 *'has not committed any crime against humanity during his duty in Afghanistan'* en de daarna overgelegde (niet ondertekende) verklaring van het consulaat-generaal van Afghanistan dat deze verklaring authentiek en rechtsgeldig is en dat eiser 1 blijkens onderzoek van de Afgaanse overheid zich niet schuldig heeft gemaakt aan misdrijven, overtuigen de rechtbank niet. Nog daargelaten dat niet blijkt wie de laatstgenoemde verklaring heeft opgesteld, is onduidelijk gebleven op welk onderzoek die standpunten zijn gebaseerd en welke criteria daarbij zijn gebruikt. Voorts komt in dit kader betekenis toe aan het gegeven dat verweerder in het bestreden besluit gemotiveerd heeft aangegeven dat in Afghanistan geen mogelijkheden en middelen zijn om ten aanzien van vermeende individuele oorlogsmisdadigers in kort tijdsbestek grondig en op objectieve wijze onderzoek te verrichten. Daarom volgt de rechtbank verweerder in de conclusie dat de door eiser 1 overgelegde verklaringen niet afdoen aan hetgeen is overwogen in r.o. 3.2.

Ten slotte leidt ook de door eiser 1 overgelegde brief van 14 november 2007 van de UNHCR er naar het oordeel van de rechtbank evenmin toe dat het bestreden besluit geen stand kan houden voor zover daarin artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag op eiser 1 van toepassing is geacht. De UNHCR neemt in deze brief stelling tegen de omkering van de bewijslast en/of de categorische toepassing van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan *'the entire group of persons who has served as officers of NCOs in the Afghan security forces (KhAD/WAD) in*

the period 1978-1992' en noemt daarbij met name de conclusies van het ambtsbericht van 29 februari 2000. Blijkens het voorliggende besluit en de (geding)stukken die daaraan ten grondslag liggen, is duidelijk dat eiser 1 niet is beschouwd als behorend tot deze groep onderofficieren en officieren van de KhAD en de WAD. Eiser 1 is beoordeeld op zijn daden als hooggeplaatste politieofficier en de toepassing van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is in zijn geval (met name ook) gestoeld op zijn eigen verklaringen, in combinatie met het ambtsbericht van 4 september 2002 over de politie in Afghanistan.

Artikel 3 van het EVRM

4.1 Eiser 1 heeft in de procedure omtrent de ongewenstverklaring naar voren gebracht dat zijn gedwongen terugkeer naar Afghanistan in strijd is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Ingevolge dit artikel mag niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Eiser 1 vreest voor de bevolking in het gebied waar hij werkzaam is geweest. Hij wijst er op dat hij blijkens het ambtsbericht van augustus 2007 inzake Afghanistan volgens de UNHCR tot een risicogroep behoort. Verder is eiser 1 beducht voor commandant Atta, die een tegenstander van was, maar in de regio rond Mazar-e-Sharif thans de macht heeft, alsmede voor een zekere

4.2 De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiser 1 niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van het bestreden besluit in 2008 bij terugkeer een risico liep op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het ambtsbericht inzake Afghanistan van augustus 2007 (pagina's 77 en 78) staat, voor zover hier relevant, het volgende:
'Alhoewel ex-communisten van de zijde van de regering niets te vrezen hebben, lopen zij mogelijk toch een risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen als zij geen bescherming genieten van invloedrijke facties of stammen. De mate waarin zij risico lopen, hangt af van verschillende factoren, waaronder de persoonlijke omstandigheden; de familie-achtergrond; de rang of positie die zij ten tijde van het communistische regime hebben bekleed en de mate waarin zij geassocieerd worden met de mensenrechtenschendingen tussen 1978 en 1992. De volgende groepen lopen volgens de UNHCR mogelijk risico, indien zij geen banden onderhouden met de huidige invloedrijke islamitische en politieke partijen of stammen:

- *personen die een hoge rang of positie hebben bekleed binnen de Democratische Volkspartij van Afghanistan (DVPA), ongeacht of zij tot de Parcham of Khalq-factie hebben behoord. Zij lopen risico indien zij publieke bekendheid genoten. Tot deze groep behoren ook leden van het Centrale Comité en van de provinciale comités en hun familieleden en leiders en andere hooggeplaatste personen van publieke instanties die aan de DVPA verbonden waren.*
- *sommige voormalige militaire functionarissen, leden van de politie en de veiligheidsdienst KhAD/WAD lopen een risico van de zijde van de bevolking (familie van slachtoffers) aangezien zij worden geïdentificeerd met de mensenrechtenschendingen gedurende het communistische regime'.*

De rechtbank komt net als verweerder tot de conclusie dat de door eiser 1 naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden niet dusdanig zijn dat daarmee aannemelijk is geworden dat hij ten tijde in dit geding van belang te vrezen had respectievelijk heeft voor een behandeling in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft in het bestreden besluit benadrukt dat generaal Dostum in die periode blijkens het ambtsbericht 'vooralnog' niet was 'afgeschreven'. De rechtbank leest deze passage aldus dat verweerder daarmee tot uitdrukking heeft gebracht dat eiser 1 bescherming kon genieten van omdat deze ook in de betreffende periode een zekere invloed niet kon worden ontzegd.

Daarbij merkt de rechtbank op dat er ook overigens niet is gebleken van aanwijzingen dat generaal Dostum later zijn macht en invloed zou hebben verloren.

Eiser 1 heeft naar het oordeel van de rechtbank ten slotte evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in die mate te vrezen heeft voor (voormalig) commandant Atta of Nader, dat daaruit het bestaan van relevante risico's in het kader van artikel 3 van het EVRM kan worden afgeleid. Eiser heeft in dit verband geen met objectieve gegevens onderbouwde standpunten naar voren gebracht, maar alleen niet nader gespecificeerde speculaties.

4.3 Eiser 1 heeft voorts aangevoerd dat de ongewenstverklaring in het licht van de overige omstandigheden disproportioneel is. Naar de rechtbank begrijpt, beroept hij zich in dit verband met name op het feit dat hij met zijn gezin al lange tijd in Nederland woont. Volgens vaste jurisprudentie dient verweerder, in het geval dat de vreemdeling zich gedurende een groot aantal jaren in de situatie bevindt dat hij wegens schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet en er geen vooruitzicht is op verandering in deze situatie binnen niet al te lange termijn, te beoordelen of de ongewenstverklaring disproportioneel is. Nu eiser 1 zich, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet in de bovengeschetste situatie bevindt, ziet de rechtbank in zijn langdurige verblijf in Nederland – en ook anderszins – geen aanleiding om te oordelen dat de in geding zijnde ongewenstverklaring disproportioneel is.

Internationale betrekkingen

5.1 Eiser 1 heeft zich voorts – kort gezegd – op het standpunt gesteld dat de internationale betrekkingen van Nederland niet zijn gediend met zijn ongewenstverklaring.

5.2 Ter zitting heeft verweerder desgevraagd meegedeeld dat het de internationale betrekkingen van Nederland zou schaden als Nederland gastheer zou zijn van mensenrechtenschenders. Dit standpunt verwoordt al geruime tijd het regeringsbeleid van Nederland, en er is geen individuele afstemming per zaak nodig tussen verweerder en de Minister van Buitenlandse Zaken over de vraag of een ongewenstverklaring ook in een individueel IF-geval in het belang is van de internationale betrekkingen van Nederland. Dit standpunt is naar het oordeel van de rechtbank niet in strijd met enig algemeen verbindend voorschrift. Evenmin kan worden gezegd dat verweerder niet in redelijkheid tot het innemen van dat standpunt heeft kunnen komen.

Artikel 8 van het EVRM

6.1 Eiser 1 stelt zich in beroep op het standpunt dat artikel 8 van het EVRM aan de ongewenstverklaring in de weg staat. Ingevolge het eerste lid van dit artikel heeft een ieder, onder andere, recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

6.2. Niet in geschil is dat de handhaving in bezwaar van de ongewenstverklaring een inmenging als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM, betekent. De rechtbank dient, gezien de beroepsgronden, te beoordelen of deze inmenging proportioneel is. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft overwogen in onder meer de

arresten Boultif van 2 augustus 2001 (LJN: AD3516) en Üner van 18 oktober 2006 (LJN: AZ2407), dient bij de beoordeling van de vraag of artikel 8 van het EVRM in een bepaald geval een inmenging in het familie- of gezinsleven van de vreemdeling rechtvaardigt, een "fair balance" te worden gevonden tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het algemeen belang van de betrokken lidstaat. Deze belangenafweging moet ingevolge vaste rechtspraak van het EHRM worden verricht met inachtneming van de "guiding principles", zoals genoemd in het Boultif-arrest.

6.3 De rechtbank is van oordeel dat verweerder ten tijde van het bestreden besluit van 8 juli 2008, niet ten onrechte heeft geconcludeerd dat de belangen van eiser 1 onvoldoende zwaarwegend zijn voor de conclusie dat de ongewenstverklaring leidt tot schending van artikel 8 van het EVRM. Er was ten tijde van het hier aan de orde zijnde bestreden besluit voor één dochter, , van eiser 1 een objectieve belemmering om terug te keren naar Afghanistan. Hoewel op grond van het voorgaande moet worden aangenomen dat eiser 1 en zijn dochter Dina nergens de mogelijkheid hebben tot het uitoefenen van familielevens, brengt dit naar het oordeel van de rechtbank niet met zich mee dat verweerder op die grond niet heeft mogen overgaan tot de ongewenstverklaring van eiser 1. Daartoe is van belang dat verweerder terecht in het nadeel van eiser 1 heeft laten wegen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan de misdrijven of handelingen zoals genoemd in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Gelet op het gewicht van hetgeen in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is neergelegd, heeft verweerder aan de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM genoemde belangen naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden doorslaggevende betekenis toegekend.

6.4 Op grond van al hetgeen in het voorgaande is overwogen is het beroep van eiser 1 tegen het besluit inzake de ongewenstverklaring ongegrond.

Ten aanzien van de asielprocedure van eiser 1

7.1 Bij besluit van 14 juni 2007 is eiser 1 ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Bij besluit van 8 juli 2008 is het daartegen gerichte bezwaar van eiser 1 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van heden van deze rechtbank en zittingsplaats is het daartegen gerichte beroep ongegrond verklaard.

7.2 De rechtbank overweegt dat het gevolg dat artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 aan de ongewenstverklaring verbindt, is dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben zolang de ongewenstverklaring voortduurt. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling heeft een ongewenst verklaarde vreemdeling geen procesbelang in een beroepsprocedure tegen een besluit over het weigeren (van de verlenging) of het intrekken van een verblijfsvergunning (zie de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2006, LJN: AY3849). Het beroep kan in zo'n situatie immers nooit tot rechtmatig verblijf leiden.

7.3 Uit het voorgaande volgt dat het beroep van eiser 1 tegen het besluit van 14 juni 2007 niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Ten aanzien van de asielprocedure van eiseres 1

Vluchtelingschap

8.1 Eiseres 1 heeft aan haar asielaanvraag onder meer ten grondslag gelegd dat zij vreest voor terugkeer naar Afghanistan wegens de voormalige werkzaamheden van haar echtgenoot (eiser 1) en wegens haar westerse levensstijl, waarvan zij ook destijds in Afghanistan blijk gaf.

Eiseres 1 heeft in beroep voorts gewezen op het feit dat zij sinds de asielaanvraag reeds tien jaar in Nederland verblijft en dat op die grond de tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag ten aanzien van eiser 1 niet meer aan haar mag worden tegengeworpen. Deze beleidswijziging is neergelegd in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2008/29 (Strrt. 2008, nr. 1080).

8.2 Verweerder heeft in het bestreden besluit van 15 juni 2007 het verzoek van eiseres 1 om haar in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid en onder a, van de Vw 2000 afgewezen onder verwijzing naar artikel 3.107 van het Vb 2000. Ingevolge het tweede lid van dit artikel, zoals dat gold ten tijde van het bestreden besluit, wordt geen verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 verleend aan de echtgenoot of echtgenote, het minderjarig kind, de partner of het meerderjarig kind, bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder e of f, van de Vw 2000, van de vreemdeling, ten aanzien van wie artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag in de weg staat aan verlening van een asielvergunning. Dat is alleen anders als dit gezinslid aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die zelfstandig een rechtsgrond vormen voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b of c, van de Vw 2000 (thans neergelegd in het derde lid van artikel 3.107 van het Vb 2000). Naar het oordeel van verweerder heeft eiseres 1 geen zelfstandige asielredenen aan haar aanvraag ten grondslag gelegd en zijn de door haar gestelde gronden voor asielverlening daardoor afhankelijk van het relaas van haar echtgenoot. Verweerder heeft in dit kader verwezen naar de eerdergenoemde uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 9 juni 2005 waarin de rechtbank in r.o. 4.6. tot dezelfde conclusie was gekomen.

8.3 De rechtbank is van oordeel dat ten aanzien van eiseres 1 niet is gebleken van andere redenen voor haar vertrek uit Afghanistan dan dat zij haar man is gevolgd. Gesteld noch anderszins is gebleken dat eiseres is bejegend op een wijze die als vervolging moet worden aangemerkt, of dat sprake is of is geweest van een terechte angst dat zij (bij terugkeer) op de daden van haar echtgenoot zou worden afgerekend.

Artikel 3 van het EVRM (westerse levensstijl)

9.1 Eiseres 1 stelt zich voorts op het standpunt dat haar westerse levensstijl, welke zij reeds had aangenomen in Afghanistan, aanleiding zou moeten zijn haar in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel. Van haar kan niet worden verlangd haar identiteit en levensstijl op te geven en zonder dat te doen loopt zij bij terugkeer naar Afghanistan een ernstig risico om slachtoffer te worden van daden waartegen artikel 3 van het EVRM bescherming beoogt te bieden.

9.2 De rechtbank overweegt als volgt. Blijkens het recentelijk door verweerder ten aanzien van Afghanistan gevoerde asielbeleid (WBV 2010/1; Strct. 2010, nr. 2112), dat de rechtbank in het kader van artikel 83 van de Vw 2000 bij haar beoordeling betreft, is er in dat land in het algemeen een risico voor vrouwen die de geldende sociale zeden overschrijden of waaraan dergelijk gedrag wordt toegeschreven. In dit kader wordt onder meer verwezen naar de uitspraak van het EHRM van 20 juli 2010, (LJN: BN8432). Daarin het volgende overwogen:

“Een verwesterde vrouw kan in Afghanistan alleen haar moderne levensstijl voortzetten indien zij door machtige actoren, zoals stamoudsten en krijgsheren, in de Afghaanse samenleving wordt beschermd. Over het algemeen geldt dat vrouwen die terugkeren naar Afghanistan alleen geen problemen hoeven te verwachten indien zij zich conformeren aan de traditionele Afghaanse normen.”

9.3. Nu eiseres 1 dit beroep op respect voor haar privéleven, zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM, heeft gedaan in het kader van het betoog dat van haar niet kan worden verlangd ter voorkoming van een schending van artikel 3 van het EVRM haar levensstijl aan te passen, kan de rechtbank dit volgens vaste jurisprudentie bij de beoordeling van het asielbesluit betrekken. Ter zitting heeft verweerder in dit kader opgemerkt aannemelijk te achten dat eiseres 1 reeds voor haar vertrek uit Afghanistan verwesterd was, maar dat niettemin van haar verlangd kan worden zich aan te passen aan de in Afghanistan geldende sociale normen.

9.4 De rechtbank is van oordeel dat eiseres 1 in Afghanistan al opvattingen en gedrag heeft geuit die strijdig waren en zijn met de aldaar heersende normen omtrent het gedrag en de positie van de vrouw. Verweerder is daarvan kennelijk ook uitgegaan. Voorts is voor de rechtbank aannemelijk geworden dat deze opvattingen, houding en gedrag in de lange periode waarin eiseres 1 in Nederland heeft verbleven verder zijn gevormd en verdiept. Haar kleedwijze, houding en opvattingen omtrent de wijze van deelnemen aan het maatschappelijk leven, die niet stroken met de opvattingen van velen in Afghanistan en repercussies kunnen opleveren, zijn, naar moet worden aangenomen, een wezenlijk onderdeel van haar identiteit geworden. Daarom is de rechtbank van oordeel dat het standpunt van verweerder dat van eiseres 1 kan worden gevergd dat zij zich in Afghanistan zal accommoderen en haar levenswijze in vergaande mate prijs te geven, in het onderhavige geval strijdt met het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op respect voor het privéleven.

9.5 Op grond van hetgeen hiervoor is overwogen en gelet op het bepaalde in artikel 29, aanhef en 1 onder b, van de Vw 2000 in samenhang met artikel 3.107 van het Vb 2000, is de rechtbank tot de slotsom gekomen dat het besluit van verweerder om eiseres 1 niet met toepassing van artikel 3 van het EVRM verblijf in Nederland toe te staan niet in stand kan blijven en voor vernietiging in aanmerking komt.

De rechtbank ziet gelet op het bovenstaande geen aanleiding om de bestuurlijke lus toe te passen, zoals ter zitting primair door verweerder gevraagd.

Hetgeen overigens is gesteld behoeft gelet op het voorgaande geen nadere bespreking.

Ten aanzien van de asielprocedures van eiseres 2, eiser 2, eiser 3 en eiser 4

10.1 Ook de kinderen van eiseres 1 (in dit verband: eiseres 2, eiser 2, eiser 3 en eiser 4) hebben in het beroep tegen de afwijzende besluiten een beroep gedaan op hun verwesterde levensstijl. Verweerder heeft zich in dit verband ter zitting op het standpunt gesteld dat

eiseres 2, anders dan haar moeder, moet worden geacht eerst in Nederland te zijn verwesterd. Van haar kan gevraagd worden zich aan te passen aan de Afghaanse levensstijl, aldus verweerder. Volgens verweerder hoeven de zoons van eiseres 1 (eiser 2, eiser 3 en eiser 4) zich niet aan te passen aan de Afghaanse levensstijl om daar zonder risico voortgezet te kunnen verblijven.

Eiseres 2

10.2. De rechtbank is van oordeel dat het, gelet op hetgeen is overwogen in r.o. 9.3 en 9.4, ook ten aanzien van eiseres 2 in strijd is met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM om van haar te verlangen zich, ter voorkoming van een schending van artikel 3 van het EVRM, te accommoderen aan de Afghaanse levensstijl voor vrouwen. De rechtbank benadrukt in dit verband dat eiseres 2 op dertienjarige leeftijd in Nederland is gekomen, haar vormende jaren dan ook in Nederland heeft beleefd, en dat zij inmiddels zelfstandig woont. Die laatste omstandigheid is onder meer van belang omdat blijkens de toelichting bij eerdergenoemd WBV 2010/1 de definitie van alleenstaande vrouw door middel van WBV 2010/1 intussen is gewijzigd:

“Een vrouw wordt aangemerkt als alleenstaand indien (...) zij ongehuwd is en de band met het gezin waartoe zij behoorde ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan als verbroken kan worden beschouwd. Hiermee wordt beter recht gedaan aan de slechte situatie van alleenstaande vrouwen in Afghanistan. Daarbij kan met name worden gedacht aan meisjes die hier op jongere leeftijd zijn gekomen, inmiddels meerderjarig zijn geworden en niet langer deel uitmaken van het gezin.”

Daarnaast is van belang dat de verwesterlijking van eiseres 2 heeft plaatsgevonden gedurende de zeer langdurige asielprocedure, gedurende welke zij - niet onrechtmatig - in Nederland heeft verbleven.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het besluit van verweerder dat eiseres 2 geen recht heeft op verblijf in Nederland, om die reden niet in stand kan blijven.

Eiser 2, eiser 3 en eiser 4

10.3. Mede in achtgenomen het gewijzigde artikel 83 van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt. Deze eisers hebben gesteld dat, ondanks het feit dat mannen in Afghanistan minder van gendergerelateerde problemen te lijden hebben dan vrouwen, ook van hen niet kan worden verwacht zich bij terugkeer naar Afghanistan te accommoderen, door onder meer te proberen het daar heersende patroon van normen en waarden weer over te nemen.

In reactie daarop heeft verweerder volstaan met de enkele mededeling ter zitting dat de van hen verlangde accommodatie niet ingrijpend zal zijn. De rechtbank acht deze reactie niet toereikend. Onder meer uit de ambtsberichten komt het beeld naar voren dat door overheersing van anti-westerse zeden en gewoonten, met name op het terrein van geloofsbeleving c.q. geloofsafvalligheid en van de voor de omgang tussen de seksen geldende normen, veelal onevenredig zware sancties dreigen voor diegenen die deze opvattingen, zeden en gewoonten overtreden. Nu verweerder zich niet kenbaar rekenschap heeft gegeven van deze omstandigheden en van de positie van eisers 2, 3 en 4 en hun perspectief in Afghanistan, zijn de asielbesluiten ten aanzien van eisers 2, 3 en 4 in zoverre niet voldoende draagkrachtig gemotiveerd. De rechtbank betreft daarbij dat de kans dat deze eisers, die jarenlang buiten Afghanistan hebben gewoond, opvallen, bovengemiddeld moet worden geacht. In dit kader is eveneens van belang dat de vader van eisers zeer lang een vooraanstaande (machts)positie in de (Noord-)Afghaanse samenleving heeft ingenomen.

10.4 De rechtbank zal - gelet op r.o. 9.5, 10.2 en 10.3 - de bestreden besluiten van 15 juni 2007 vernietigen en bepalen dat verweerder nieuwe besluiten neemt ten aanzien van de eisers 2, 3 en 4 met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak daaromtrent is overwogen.

Ten aanzien van de asielprocedure eiser 5

11.1 De rechtbank stelt vast dat het door eiser 5 bestreden besluit een afwijzing betreft van zijn derde asielaanvraag in Nederland. Eiser 5 heeft in deze procedure naar voren gebracht dat (ook) hij is verwesterd en dat zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan onaanvaardbare risico's mede berust op de voormalige werkzaamheden van zijn vader.

11.2 Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit. Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het EHRM van 19 februari 1998 (Bahaddar tegen Nederland, LJN: AG8817) voordoen.

11.3 Ter bepaling van de omvang van de door de rechtbank te verrichten beoordeling in geval van een besluit op een herhaalde aanvraag zal de rechtbank, los van de stellingname van partijen, direct moeten treden in de vraag of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (nova) ten grondslag zijn gelegd. Onder nova moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

11.4 De rechtbank is niet gebleken van nova of een relevante wijziging van het recht die een inhoudelijke toetsing van het bestreden besluit en de motivering waarop dit besluit berust rechtvaardigen. Eiser heeft zijn gestelde verwestering onvoldoende aannemelijk gemaakt, zodat die omstandigheid niet kan gelden als novum in de zin van artikel 4.6 van de Algemene wet bestuursrecht.

11.5 Ook is niet gebleken van bijzondere op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden, als bedoeld in voormeld arrest van het EHRM.

De feiten en omstandigheden die eiser 5 in het kader van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd zijn, in het licht van de beoordeling in de eerdere procedure en het bepaalde in artikel 13 van het EVRM, niet zodanig zwaarwegend dat de wijze waarop de rechtbank het besluit van gelijke strekking naar nationaal recht dient te beoordelen, er aan in de weg staat

dat een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of bestraffing in de beoordeling van het beroep wordt betrokken. Daartoe wordt in dit kader betekenis toegekend aan hetgeen is overwogen in uitspraak van de Afdeling van 9 april 2009 (LJN: BI1591).

11.6 Op grond van hetgeen hiervoor is overwogen dient het beroep van eiser 5 ongegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van de verzoeken om schadevergoeding op grond van overschrijding redelijke termijn

12.1 Eisers, met uitzondering van eiser 5, hebben verzocht om schadevergoeding wegens de lange duur van de hierboven onder 'procesverloop' genoemde procedures. Uit vaste jurisprudentie volgt dat bij overschrijding van de redelijke termijn voor de beslechting van een procedure, behoudens bijzondere omstandigheden, spanning en frustratie als grond voor vergoeding van immateriële schade wordt verondersteld.

12.2 De rechtbank stelt vast dat er zeven jaar is verstreken sinds in de asielpcedures van eiser 1, eiseres 1, eiseres 2, eiser 2, eiser 3 en eiser 4 op 4 februari 2004 beroep is ingesteld bij deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam. De rechtbank is op grond van dit tijdsverloop van oordeel dat de redelijke termijn is overschreden waarbinnen een dergelijke procedure dient te zijn beslecht. Daarnaast vermoedt de rechtbank, gelet op het procesverloop zoals eerder weergegeven, dat de redelijke termijn in deze zaken is overschreden door zowel de rechtbank als door het bestuur.

12.3 De rechtbank stelt voorts vast dat in de procedure omtrent de ongewenstverklaring van eiser 1 sinds het maken van bezwaar meer dan drie jaar is verstreken. De rechtbank vermoedt, gelet op het procesverloop zoals eerder weergegeven, dat de redelijke termijn ook in deze procedure is overschreden door zowel de rechtbank als door het bestuur.

12.4 De rechtbank verbindt hieraan de gevolgtrekking dat in de hierboven genoemde procedures, met – voor zover nodig – overeenkomstige toepassing van artikel 8:73 van de Awb, moet worden beslist omtrent de verzoeken van eiser 1, eiseres 1, eiseres 2, eiser 2, eiser 3 en eiser 4 om schadevergoeding met betrekking tot de overschrijding van de redelijke termijn zowel in de bestuurlijke fase als in die van het beroep op de rechtbank. Deze gevolgtrekking vormt op haar beurt aanleiding om het onderzoek op grond van artikel 8:73, tweede lid, van de Awb te heropenen. Op de voet van artikel 8:26 van de Awb merkt de rechtbank, naast verweerder, thans de Staat der Nederlanden (de minister van Veiligheid en Justitie) aan als partij in die procedure.

Ten aanzien van de voorlopige voorzieningen

Voorlopige voorziening ongewenstverklaring eiser 1 (AWB 08/27827)

13.1. De gevraagde voorziening strekt er toe alle rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring op te schorten totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, reeds gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Voorlopige voorziening asiel eiser 1 (AWB 07/25182)

13.2. De gevraagde voorziening strekt ertoe de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, reeds gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van alle procedures

Beroep ongewenstverklaring eiser 1

13.3. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan in de zaak met het AWB-nummer 08/27826 verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Voorlopige voorziening ongewenstverklaring eiser 1

13.4. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan in de zaak met het AWB-nummer 08/27827 verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Beroep asiel eiser 1

13.5. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan in de zaak met het AWB-nummer 07/25181 een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Voorlopige voorziening asiel eiser 1

13.6. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan in de zaak met het AWB-nummer 07/25182 een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Beroep asiel eiseres 1, eiseres 2, eiser 2 en eiser 3 en eiser 4

13.7. Gelet op hetgeen in r.o. 10.4 is overwogen veroordeelt de rechtbank verweerder als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten die eiseres 1, eiseres 2, eiser 2, eiser 3 en eiser 4 in verband met de behandeling van de beroepen bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Daarbij wordt overwogen dat de beroepen als samenhangend in de zin van artikel 3 van het Besluit proceskosten bestuursrecht worden beschouwd. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,-- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor de beroepschriften, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,--, wegingsfactor 1).

Beroep asiel eiser 5

13.8 De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan in de zaak met het AWB-nummer 10/19133 een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Beslissing

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 08/27826,

- verklaart het beroep ongegrond,

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/25181,

- verklaart het beroep niet-ontvankelijk,

in de zaken geregistreerd onder de nummers: AWB 07/25183 en 0725185,

- verklaart de beroepen gegrond,
- vernietigt de bestreden besluiten,
- bepaalt dat verweerder binnen 6 weken na verzending van de uitspraak nieuwe besluiten neemt met inachtneming van deze uitspraak,
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,-- (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), te betalen aan de griffier.

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 10/19133,

- verklaart het beroep ongegrond,

in de zaken geregistreerd onder de nummers: AWB 08/27826, AWB 07/25181, AWB 07/25183, AWB 07/25185,

- bepaalt dat het onderzoek onder twee nieuwe nummers wordt heropend ter voorbereiding van een nadere uitspraak over het verzoek van eiser 1, eiseres 1, eiseres 2, eiser 2, eiser 3 en eiser 4 om schadevergoeding met betrekking tot de mogelijke overschrijding van de redelijke termijn, en merkt tevens de Staat der Nederlanden (de minister van Veiligheid en Justitie) aan als partij in die procedure.

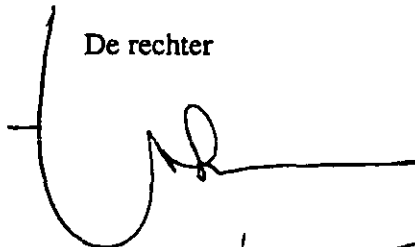
De voorzieningenrechter,
in de zaken geregistreerd onder de nummers: AWB 07/25182 en 08/27827,

- wijst de verzoeken af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. T.P.J. van Os van den Abeelen, voorzitter, en mrs. A.W.C.M. van Emmerik en W.J. van Bennekom, rechters, in tegenwoordigheid van mr. R.A.J. Hubel, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 11 maart 2011.

De griffier is buiten staat
de uitspraak te ondertekenen.

De rechter

Afschrift verzonden op: 11 MRT 2011

Conc.:SH
Coll.: MvM/LFF
D: B
VK

Tegen de uitspraken op de beroepen staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraken op de verzoeken om een voorlopige voorziening staan geen rechtsmiddelen open.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 8 APR 2011	
ZAAKNR.	
AAN: <u>U</u>	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: B.M. Kristel
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
van 11 maart 2011
met kenmerk 07/25183 en 07/25185

Inzake:

met IND-kenmerk 0011144085 en
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. M.J.A. Leijen
Varnebroek 17
1815 HA Alkmaar

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

H. Hanssen-Telman
070 779 709

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 11 maart 2011, verzonden op 11 maart 2010, met kenmerken Awb 07/25183 en 07/25185 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank de beroepen tegen de beschikkingen van 15 juni 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikkingen heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak nieuwe besluiten te nemen op de aanvragen en tevens Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 16 september 2000 hebben (verder te noemen: verweester 1), (verder te noemen: verweester 2), (verder te noemen: verweerder 1) en (verder te noemen: verweerder 2) een aanvraag ingediend tot het verlenen van verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid van de Vreemdelingenwet (verder: Vw).
- 2.2 Op 15 november 2009 heeft (verder te noemen: verweerder 3) eveneens een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid Vw.
- 2.3 Bij besluiten van 30 januari 2004 zijn deze asielaanvragen afgewezen. Bij uitspraak van 9 juni 2005 met als kenmerken Awb 04/5173, 04/5180 en 04/5182, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, de door verweerders ingestelde beroepen gegrond verklaard en de bestreden besluiten vernietigd. Bij besluiten van 15 juni 2007 zijn de asielaanvragen wederom afgewezen.
- 2.4 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank de daartegen door verweerders ingestelde beroepen gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Minister

- 3.1. De Minister is van oordeel dat de besluiten van 15 juni 2007 rechtens juist zijn. Met het oog daarop had het beroep tegen deze besluiten ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2. De Minister heeft drie grieven tegen de uitspraak.
- Grief I*
- 3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 9.4 en 9.5 op pagina 11 van de bestreden uitspraak:

"9.4 De rechtbank is van oordeel dat eiseres 1 in Afghanistan al opvattingen en gedrag heeft geult die strijdig waren en zijn met de aldaar heersende normen omtrent het gedrag en de positie van de vrouw. Verweerder is daarvan kennelijk ook uitgegaan. Voorts is voor de rechtbank aannemelijk geworden dat deze opvattingen, houding en gedrag in de lange periode waarin eiseres 1 in Nederland heeft verbleven verder zijn gevormd en verdiept. Haar kledwijze, houding en opvattingen omtrent de wijze van

deelnemen aan het maatschappelijk leven, die niet stroken met de opvattingen van velen in Afghanistan en repercussies kunnen opleveren, zijn, naar moet worden aangenomen, een wezenlijk deel van haar identiteit geworden. Daarom is de rechtbank van oordeel dat het standpunt van verweerder dat van elseres 1 kan worden geveerd dat zij zich in Afghanistan zal accommoderen en haar levenswijze in vergaande mate prijs te geven, in het onderhavige geval strijd met het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op respect voor het privéleven.

9.5 Op grond van hetgeen hiervoor is overwogen en gelet op het bepaalde in artikel 29, aanhef en 1 onder b, van de Vw 2000 in samenhang met artikel 3.107 van het Vb 2000, is de rechtbank tot de slotsom gekomen dat het besluit van verweerder om elseres 1 niet met toepassing van artikel 3 van het EVRM verblijf in Nederland toe te staan niet in stand kan blijven en voor vernietiging in aanmerking komt.

De rechtbank ziet gelet op het bovenstaande geen aanleiding om de bestuurlijke lus toe te passen, zoals ter zitting primair door verweerder gevraagd. Hetgeen overigens is gesteld behoeft gelet op het voorgaande geen nadere bespreking."

Grief II

- 3.4. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 10.2 op pagina 12 van de bestreden uitspraak:

"10.2. De rechtbank is van oordeel dat het, gelet op hetgeen is overwogen in r.o. 9.3 en 9.4, ook ten aanzien van elseres 2 in strijd is met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM om van haar te verlangen zich, ter voorkoming van een schending van artikel 3 van het EVRM, te accommoderen aan de Afghaanse levensstijl voor vrouwen. De rechtbank benadrukt in dit verband dat elseres 2 op dertienjarige leeftijd in Nederland is gekomen, haar vormende jaren dan ook in Nederland heeft beleefd, en dat zij inmiddels zelfstandig woont. Die laatste omstandigheid is onder meer van belang omdat blijken de toelichting bij eerdergenoemd WBV 2010/1 de definitie van alleenstaande vrouw door middel van WBV 2010/1 intussen is gewijzigd:

"Een vrouw wordt aangemerkt als alleenstaand indien (...) zij ongehuwd is en de band met het gezin waartoe zij behoorde ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan als verbroken kan worden beschouwd. Hiermee wordt beter recht gedaan aan de slechte situatie van alleenstaande vrouwen in Afghanistan. Daarbij kan met name worden gedacht aan meisjes die hier op jongere leeftijd zijn gekomen, inmiddels meerderjarig zijn geworden en niet langer deel uitmaken van het gezin."

Daarnaast is van belang dat de verwestering van elseres 2 heeft plaatsgevonden gedurende de zeer langdurige asielprocedure, gedurende welke zij – niet onrechtmatig – in Nederland heeft verbleven. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het besluit van verweerder dat elseres 2 geen recht heeft op verblijf in Nederland om die reden niet in stand kan blijven."

Grief III

- 3.5. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 10.3 op pagina 12 van de bestreden uitspraak:

"10.3. Mede in achtgenomen het gewijzigde artikel 83 van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt. Deze eisers hebben gesteld dat, ondanks het feit dat mannen in Afghanistan minder van gendergerelateerde problemen te lijden hebben dan vrouwen, ook van hen niet kan worden verwacht zich bij terugkeer naar Afghanistan te accommoderen, door onder meer te proberen het daar heersende patroon van normen en waarden weer over te nemen.

In reactie daarop heeft verweerder volstaan met de enkele mededeling ter zitting dat de van hen verlangde accommodatie niet ingrijpend zal zijn. De rechtbank acht deze reactie niet toereikend. Onder meer uit de ambisberichten komt het beeld naar voren dat door overheersing van anti-westerse zeden en gewoonten, met name op het terrein van geloofsbeleving c.q. geloofsafvalligheid en van de voor de omgang tussen de sekse geldende normen, veelal onevenredig zware sancties dreigen voor diegenen die deze opvattingen, zeden en gewoonten overtreden. Nu verweerder zich niet kenbaar rekenschap heeft gegeven van deze omstandigheden en van de positie van eisers 2, 3 en 4 en hun perspectief in Afghanistan, zijn de asielbesluiten ten aanzien van eiseres 2, 3 en 4 in zoverre niet voldoende draagkrachtig gemotiveerd. De rechtbank betreft daarbij dat de kans dat deze eisers, die jarenlang buiten Afghanistan hebben gewoond, opvallen, bovengemiddeld moet worden geacht. In dit kader is eveneens van belang dat de vader van eisers zeer lang een vooraanstaande (machts)positie in de (Noord-)Afghaanse samenleving heeft ingenomen."

- 3.6. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 10.4 op pagina 13 van de bestreden uitspraak en 13.7 op pagina 15 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverweging aan.

4 Toelichting op de grieven

- 4.1. Allereerst wenst de Minister er op te wijzen dat de kwestie van verwestering al bij herhaling bij uw Afdeling aan de orde is gesteld, in het bijzonder de kwestie van verwesterde vrouwen en meisjes. Bij weten van de Minister is de onderhavige zaak echter de eerste welke bij uw Afdeling aanhangig wordt gemaakt welke eveneens betrekking heeft op de kwestie van een verwesterde levensstijl bij mannen dan wel jongens.

Aangaande grief I

- 4.2. De Minister meent dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat het besluit van de Minister om verweester 1 niet met toepassing van artikel 3 EVRM verblijf toe te staan niet in stand kan blijven.
- 4.3. De Minister wenst te verwijzen naar het algemeen ambisbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2010, waar in paragraaf 3.4.4 wordt ingegaan op de positie van vrouwen in Afghanistan. Deze algemene informatie over de positie van vrouwen heeft in beginsel betrekking op het

gehele land en op alle situaties, inclusief veel voorkomende sociale, culturele en religieuze opvattingen binnen een gezin, familie, een bepaalde bevolkingsgroep en een regio. Een van de conclusies van dit ambtsbericht is dat de positie van vrouwen en meisjes in Afghanistan en vooral buiten buitengewoon slecht is.

- 4.4. Het is vrouwen in Afghanistan volgens het eerder genoemde ambtsbericht toegestaan te werken. Voorts kunnen meisjes onderwijs volgen, zij het dat zij in de praktijk een achtergestelde positie hebben, door het gebrek aan docenten ofwel doordat mannelijke familieleden meisjes verbieden naar school te gaan. Het ambtsbericht maakt ook melding van aanvallen op scholen, meisjes en leraren door de Taliban en strijders van Hekmatyar, waardoor een aantal meisjesscholen de deuren moest sluiten. In het ambtsbericht wordt eveneens opgemerkt dat het in verschillende steden, waaronder , voor vrouwen doorgaans mogelijk is zich zonder hoerka op straat te begeven.

- 4.5. In het ambtsbericht is op pagina 85 over de positie van de westerse en verwesterde vrouwen het volgende te lezen:

"Afghaanse vrouwen hebben maar zeer beperkt de mogelijkheid om zich aan de heersende normen en opvattingen te onttrekken. In de grote steden is het voor vrouwen mogelijk een moderne levensstijl te hebben, mits de familie hiermee instemt. Het leven van een verwesterde vrouw is moeilijk, maar niet onmogelijk.

Indien de levensstijl van een naar Afghanistan teruggekeerde vrouw naar de mening van haar familie niet conservatief genoeg is (sociaal gedrag, seksuele oriëntatie, het nastreven van een eigen carrière of kritiek op het Afghaanse familieleven) loopt zij een reëel risico om slachtoffer te worden van huiselijk geweld, opsluiting of eerwraak. Over het algemeen geldt dat vrouwen die terugkeren naar Afghanistan alleen geen problemen hoeven te verwachten indien zij zich (ten minste uiterlijk) conformeren aan de traditionele Afghaanse normen.

Westerse vrouwen die met Afghanen zijn getrouwd hebben het niet per sé moeilijker dan Afghaanse vrouwen. Wel wordt van hen verwacht dat zij zich tot de Islam bekeren en dat zij zich naar de traditionele mores van Afghanistan voegen. In de praktijk is gebleken dat deze - zeer kleine - groep weinig problemen ondervond vanwege de minder traditionele families waarbij ze horen."

- 4.6. De *Guidelines* van de UNHCR van december 2010 bevestigen de zorgelijke positie van vrouwen en meisjes in Afghanistan; de *Guidelines* gaan uitvoeriger dan het ambtsbericht in op het geweld in verband met schoolgang door meisjes.
- 4.7. Of een vrouw (dan wel een meisje) bij terugkeer te vrezen heeft voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, zal in de visie van de Minister steeds afhangen van de bijzondere omstandigheden van het desbetreffende geval.

- 4.8. De Minister ziet zich in deze visie gesteund door de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) van 20 juli 2010 inzake *N. tegen Zweden* (JV 2010/373). Ondanks het feit dat het Hof in deze uitspraak concludeerde dat uitzetting naar Afghanistan in dat geval zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM, blijkt uit de uitspraak niet dat het Hof aanneemt dat van geen enkele Afghaanse vrouw die enige tijd in een westers land heeft gewoond kan worden gevergd terug te keren naar het land van herkomst.
- 4.9. De Minister meent dat uit het ambtsbericht noch uit de feiten en omstandigheden vermeld in de Guidelines kan worden afgeleid dat iedere vrouw of ieder meisje in de schoolgaande leeftijd, ook als zij geruime tijd in een westers land heeft gewoond, moet worden beschouwd als vluchteling of bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De vraag of een Afghaanse vrouw of een Afghaans meisje in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op de a- of b- grond van artikel 29, eerste lid Vw, zal, zoals eerder opgemerkt steeds afhangen van de specifieke omstandigheden van het geval.
- 4.10. De Minister meent dat het voorgaande in lijn is met de rechtspraak tot op dit moment. Uw Afdeling heeft zich al in diverse uitspraken uitgelaten of soortgelijke zaken.

Vergelijk:

- *AbRS 10 januari 2011, nr. 201003751 (productie 2);*
- *AbRS 7 juni 2010, nr. 200902991/1, JV 2010/284;*
- *AbRS 6 april 2007, nr. 200607214/1, JV 2007/257;*
- *AbRS 2 maart 2006, nr. 200507185/1, JV 2006/152.*

De eerste genoemde zaak, van 10 januari 2011, betrof mede twee meisjes die hier te lande in 2003 respectievelijk 2008 zijn geboren. In de als tweede genoemde zaak, van 7 juni 2010, ging het om drie meisjes dan wel jonge vrouwen die vanaf 2001 in Nederland verbleven en, volgens de annotator, respectievelijk 13, 21 en 22 jaar oud waren. In deze uitspraak overweegt uw Afdeling onder meer dat de Minister zijn standpunt dat van de dochters kan worden verlangd dat zij zich aan de levensstijl in Afghanistan aanpassen om aldus een mogelijke schending van artikel 3 EVRM te voorkomen, toereikend heeft gemotiveerd. Daaraan voegde uw Afdeling toe, in rechtsoverweging 2.1.7:

"Daarbij heeft hij [de Minister] hetgeen de vreemdelingen in dat verband hebben aangevoerd ter zake van het recht op respect voor hun privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM in voldoende mate betrokken in zijn beoordeling of de dochters in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000."

- 4.11. De uitkomst van deze rechtspraak van uw Afdeling is, naar de Minister meent, ook in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM. In dit verband is de zaak *F. tegen het Verenigd Koninkrijk*, van 22 juni 2004 (JV 2004/370) illustratief. Het betrof een Iraanse asielzoeker die zich had beroepen op zijn homoseksuele geaardheid. Nadat het Hof onder meer had geoordeeld dat niet was gebleken van actieve vervolging van de autoriteiten van volwassen die privé en vrijwillig homoseksuele betrekkingen onderhouden oordeelde het Hof dat, ondanks de in beginsel draconische

bestrafingen van homoseksuele gedragingen, de klager in kwestie niet aannemelijk had gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico liep zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Het Hof beoordeelde vervolgens het beroep op artikel 8 EVRM, dat de klager had onderbouwd door erop te wijzen dat:

"sexual identity was the most intimate part of private life and that the existence of a criminal law criminalising adult consensual homosexual acts violated Article 8. Given the sweeping nature of the prohibition in Iran and that the law could be enforced at any time, the situation in Iran would unjustifiably interfere with his private life and removal to a State which denied the basic humanity of homosexuals could not be regarded as proportionate even having regard to immigration control considerations."

Het Hof gaat op deze door de klager opgeworpen kwestie in feite niet (rechtstreeks) in, maar stelt vast dat deze het zojuist heeft geconstateerd dat de klager bij terugkeer niet te vrezen heeft voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM en overweegt dan:

"(...) the Court observes that its case-law has found responsibility attaching to Contracting States in respect of expelling persons who are at the risk of treatment contrary to Article 2 and 3 of the Convention. This is based on the fundamental importance of these provisions, whose guarantees it is imperative to render effective in practice (...). Such compelling considerations do not automatically apply under the other provisions of the Convention. On a purely pragmatic basis, it cannot be required that an expelling Contracting State only return an alien to a country which is in full and effective enforcement of all the rights and freedoms set out in the Convention. The Court finds in the circumstances of this case that it has not been established that the applicant's moral integrity would be substantially affected to a degree falling within the scope of Article 8 of the Convention (...)." (Onderstreping door de Minister.)

- 4.12. Hoewel wordt erkend dat de situatie voor vrouwen in Afghanistan slecht is volgt uit het betreffende beleid en de besluiten niet dat de Minister in de situatie van vrouwen, al dan niet met een westerse levensstijl, in Afghanistan zonder meer aanleiding ziet om schending van artikel 3 EVRM aan te nemen.
- 4.13. Ten aanzien van verweerster 1 wenst de Minister het volgende op te merken. Zoals uit de beschikking van 15 juni 2007 en het daarbij behorende voornemen blijkt heeft verweerster al ten tijde van haar verblijf in Afghanistan een levensstijl gekend die als verwesterd kan worden aangemerkt. Blijkens de gehoren, welke met verweerster 1 hebben plaatsgevonden ten einde een gemotiveerd besluit ten aanzien van haar asielaanvraag te kunnen nemen, heeft verweerster niet aangegeven dat zij alvorens naar Nederland te komen reeds problemen heeft ervaren op grond van haar verwesterde levensstijl. Het enkele feit dat het gezin verhuisd is naar Kaboel, zodat de dochters van verweerster 1 onderwijs konden genieten, wordt niet aangemerkt als een probleem in die zin. Ook voor het overige zijn door verweerster 1 geen problemen naar voren gebracht ten aanzien van de reeds voor haar vertrek gekende verwesterde levensstijl. De Minister meent dat nu verweerster 1 reeds voor haar vertrek een verwesterde levensstijl kende, hiervan geen problemen heeft ondervonden en gezien het feit dat zij woonachtig was in een grote stad als Kaboel, waar blijkens het algemeen ambtsbericht het voor vrouwen mogelijk is, zij het

niet gemakkelijk, er, met toestemming van de familie, een verwesterde levensstijl op na te houden, niet valt in te zien waarom ihans niet van haar mag worden verwacht dat zij zich wederom, al dan niet voor zover zij dat destijds heeft gedaan, zal accommoderen aan de Afghaanse levensstijl.

- 4.14. Daarbij is eveneens van belang dat voor de beoordeling van het privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM en hier noodzakelijk voor een beoordeling van artikel 3 EVRM van belang is of sprake is geweest van rechtmatig verblijf ten tijde van het opbouwen van het privéleven. En hoewel het volgens de Minister niet zo is dat bij het aannemen van een westerse levensstijl, zoals in het geval van verweester 2, dan wel het verder vormen of verdiepen van een verwesterde levensstijl zoals in het geval van verweester 1 gesteld is, na het vertrek uit het land van herkomst nooit sprake kan zijn van een situatie waarin tot verblijfsaanvaarding kan worden overgegaan, bestaat hiertoe in dit geval geen grond. De Minister acht daarbij van belang dat op geen enkel moment sprake is geweest van een stabiele verblijfssituatie in Nederland. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend. Tevens is van belang dat de mogelijke beperkingen voor verweester 1 (en haar gezinsleden) buitenshuis zijn gelegen, omdat er binnen de familie, althans binnenshuis, geen beperkingen zijn voor het uitoefenen van een westerse levensstijl.

Aangaande grief II

- 4.15. Ten aanzien van verweester 2 wenst de Minister het volgende op te merken. Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat zij niet naar Afghanistan kan terugkeren en zich daar kan accommoderen om een schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Daarbij is naast hetgeen hierboven ten aanzien van verweester 1 reeds is besproken allereerst van belang dat de rechtbank in haar oordeel heeft meegenomen de omstandigheid dat verweester 2 inmiddels zelfstandig zou wonen, zoals door de gemachtigde in zijn brief van 8 december 2010 is aangevoerd. De rechtbank meent dit mee te moeten wegen nu dit van belang is voor de vraag of zij als alleenstaande vrouw in de zin van WBV 2010/1 kan worden aangemerkt.
- 4.16. De verbreking van de gezinsband van verweester 2 is overigens in het kader van een thans lopend hoger beroep met betrekking tot de Regeling onderwerp van geschil, althans de vraag in hoeverre ontwikkelingen van na 13 december 2006 in dat opzicht relevant kunnen zijn. In het kader van die procedure is de aannemelijkheid van de gezinsband als zodanig dan ook geen onderwerp van geschil.
- 4.17. Blijkens de toelichting op het beleid zoals gegeven in WBV 2010/1 van belang dat een vrouw wordt aangemerkt als alleenstaand, indien de huwelijksband met de echtgenoot waarmee zij ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan gehuwd was als verbroken kan worden beschouwd dan wel zij ongehuwd is en de band met het gezin waartoe ze behoorde ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan als verbroken kan worden beschouwd. Hiermee wordt beter recht gedaan aan de slechte situatie van alleenstaande vrouwen in Afghanistan. Daarbij kan met name worden gedacht aan meisjes die hier op jongere leeftijd zijn gekomen, inmiddels meerderjarig zijn geworden en niet langer feitelijk deel uitmaken van het gezin.

- 4.18. De Minister meent echter dat de rechtbank ten onrechte, zonder nadere onderbouwing van de kant van verweerster, dit gestelde bij haar beoordeling heeft betrokken. Daarbij is van belang dat uit het landgebonden beleid met betrekking tot Afghanistan, zoals dat staat verwoord in hoofdstuk C24/1 van de Vreemdelingencirculaire (verder: Vc), dat voor het aantonen dat de gezinsband is verbroken in beginsel – indicatief – bewijs dient te worden overgelegd. In casu is echter blijkens het dossier, niet nader door verweerster 2 onderbouwd dat de gezinsband is verbroken, dan wel dat zij zelfstandig is gaan wonen.
- 4.19. De rechtbank had naar het oordeel van de Minister deze gestelde omstandigheid dan ook niet zonder meer kunnen meenemen. Nu dit een omstandigheid is die eerst na het genomen besluit is aangevoerd had de rechtbank dit enkel op grond van artikel 83 Vw bij het beroep kunnen betrekken. De rechtbank heeft daarbij ten onrechte niet de procedure gevolgd, zoals genoemd in het vierde lid van artikel 83 Vw. Verweerster 2 had nu het door haar gesteld niet aanstonds aannemelijk is gemaakt, zo nodig, de gelegenheid hebben moeten krijgen om dit alsnog aannemelijk te maken, waarna de Minister hierop inhoudelijk had kunnen reageren. Bovendien is de stelling van verweerster 2 eerst binnen de tien dagen termijn aangevoerd en alhoewel de Minister zich niet verzet tegen het inhoudelijk betrekken van die stelling is de rechtbank, ook onder die omstandigheid, ten onrechte van de stelling van verweerster 2 uitgegaan zonder van haar te verlangen deze stelling nader te onderbouwen en zonder de Minister in de gelegenheid te stellen hier schriftelijk op te reageren. De Minister meent dat een dergelijke procedure in hoger beroep alsnog gevolgd zou kunnen worden.
- 4.20. Voor zover uw Afdeling al van oordeel is dat het zelfstandig wonen van verweerster 2 en de daarmee gestelde alleenstaandheid wel kon worden betrokken bij de beoordeling, meent de Minister dat de rechtbank te ver is gegaan in haar beoordeling daarvan. Immers, blijkens WBV 2010/1 kan het enkele feit dat een meisje of vrouw als alleenstaand dient te worden aangemerkt niet zonder nadere individuele indicaties leiden tot verblijfsaanvaarding. De rechtbank had er derhalve dan ook niet aan voorbij kunnen gaan aan het standpunt van de Minister dat verweerster 2 in Afghanistan nog niet verwesterd was en in die zin niet voldoet aan het beleid voor verwesterde vrouwen. Wel erkent de minister dat, indien uitgegaan moet worden van de alleenstaandheid van verweerster 2, het in de beschikking neergelegde standpunt niet volstaat, in het bijzonder omdat niet getoetst is aan het specifieke beleid zoals dat op grond van artikel 29, aanhef en onder c, vw voor alleenstaande afghaanse vrouwen wordt gevoerd. In dat opzicht is nadere besluitvorming dan ook aangewezen.
- 4.21. De Minister concludeert in dat geval dan ook tot gegrondverklaring van het beroep op dit punt met verbetering van de rechtsgronden.

Aangaande grief III

- 4.22. Ten aanzien van verweerders wenst de Minister het volgende op te merken. De Minister meent dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat op zij grond van hun verwesterde levensstijl eveneens in aanmerking

zouden komen voor een vergunning op grond van artikel 3 EVRM nu van hen niet mag worden verwacht dat zij zich accommoderen aan de Afghaanse levensstijl voor mannen dan wel jongens.

- 4.23. De Minister is van oordeel dat de rechtbank heeft miskend dat ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw, het op de weg van de vreemdeling ligt om aannemelijk te maken dat aanleiding bestaat tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 28 Vw, hetgeen voor verweerders niet anders is. Het ligt derhalve niet op de weg van de Minister om aannemelijk te maken dat geen sprake is van een situatie die noopt tot verblijfsaanvaarding. De rechtbank neemt ten onrechte niet deze vraag als uitgangspunt voor haar beoordeling, althans komt ten onrechte tot gegrondverklaring van het beroep op dit punt. De Minister heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerders zich bij terugkomst aan de Afghaanse levensstijl dienen te accommoderen en heeft daarmee te kennen gegeven wel degelijk de consequenties van het overtreden van opvattingen, gewoonten en zeden te hebben meegewogen. De Minister is echter van oordeel dat situaties die mogelijk een schending van artikel 3 EVRM zouden kunnen opleveren zich niet behoeven voor te doen nu verweerders zich aan de Afghaanse levensstijl dienen te accommoderen en dat die accommodatie, zoals ter zitting bij de rechtbank zijdens de minister is aangegeven, bovendien beperkter van aard dan ten aanzien van de vrouwelijke gezinsleden. de minister meent op die manier hetgeen door verweerders in beroep is aangevoerd voldoende te hebben weersproken.
- 4.24. De Minister wenst daarbij te verwijzen naar de reeds eerder onder punt 4.10 van dit hoger beroepsschrift genoemde uitspraak van uw Afdeling van 7 juni 2010, waarbij uw Afdeling zich heeft uitgelaten over de terugkeer van Afghaanse meisjes dan wel vrouwen. Daarbij is van belang dat ook in die zaak werd aangevoerd dat de kinderen, in dat geval meisjes, zij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet op eenzelfde wijze zouden kunnen uiten en ontplooiën als in Nederland. Tevens werd ook daar aangevoerd dat indien zij zich zouden proberen te accommoderen zij toch het risico liepen als "westers" bestempeld te worden, waardoor zij het risico lopen op een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uw Afdeling oordeelde dat de rechtbank hetgeen door de vreemdelingen in het kader van art. 8 EVRM werd aangevoerd terecht bij de beoordeling van het beroep is betrokken nu het recht op privéleven als bedoeld in artikel 8 EVRM in casu een direct verband houdt met het in artikel 3 EVRM opgenomen verbod. Echter, ook in die zaak oordeelde uw Afdeling dat de Minister terecht en voldoende gemotiveerd had gesteld dat de omstandigheid dat de vreemdelingen pas na hun vertrek uit Afghanistan een persoonlijke levensstijl hebben ontwikkeld en zich bij terugkeer naar Afghanistan niet op eenzelfde wijze zullen kunnen uiten en ontplooiën als in Nederland onvoldoende is voor de conclusie dat zij zich bij terugkeer niet kunnen accommoderen of dat dit niet van hen kan worden verlangd. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat de dochters zullen terugkeren, evenals VERWEERDERS thans, in gezinsverband en dat de aanpassing zich dus vooral zal beperken tot hun leven voor zover dit zich buiten het gezin afspeelt. Verder is niet gebleken dat de vreemdelingen door de omstandigheden dat zij zich buiten Afghanistan "westers" hebben gedragen het risico lopen op een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.
- 4.25. Het standpunt van de Minister is thans dan ook dat van verweerders mag worden verlangd dat zij zich aan de levensstijl in Afghanistan aanpassen om

aldus een mogelijke schending van art. 3 EVRM te voorkomen. Het recht op respect voor hun privéleven als bedoeld in art. 8 EVRM is in voldoende mate betrokken in zijn beoordeling of VERWEERDERS in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel op de voet van art. 29 lid 1 sub b Vw. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de Minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij hen geen verblijfsvergunning asiel verleend ondanks het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst, tot verblijfsaanvaarding over te gaan.

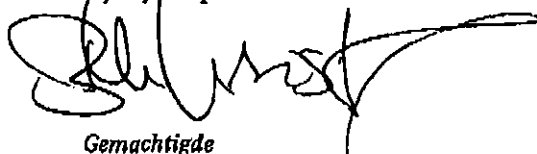
4.26. Daar komt nog bij dat het in casu geen vrouwen dan wel meisjes betreft, maar mannen dan wel jongens, zodat zoals de rechtbank terecht in haar uitspraak opmerkt minder gendergerelateerde problemen hebben te verwachten dan vrouwen en meisjes in Afghanistan. De minister benadrukt in dat verband het ter zitting bij de rechtbank ingenomen standpunt dat Verweerder meent dat nu in vergelijkbare gevallen van vrouwen en meisjes mag worden verwacht dat zij zich accommoderen aan de Afghaanse levensstijl dit in casu voor verweerders des te meer geldt. Het enkele feit dat de vader van verweerders een vooraanstaande (machts)positie in de (Noord) Afghaanse samenleving heeft ingenomen maakt dit niet anders, ook omdat in dat opzicht niet tot een artikel 3 EVRM schending is geconcludeerd. Evenmin is het de minister duidelijk hoe dit aspect anderszins bijdraagt aan de conclusie dat verweerders bij terugkeer een reeel risico in de zin van artikel 3 EVRM lopen. de minister meent dat geenszins het geval is.

4.27. Gelet op dit alles had de rechtbank de beroepen ongegrond dienen te verklaren.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerders tegen de besluiten van 15 juni 2007 ingestelde beroepen.

Rijswijk 8 april 2011

Gemachtigde

Mr. B.M. Kristel, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Rijswijk

ADVOCATEN

... gelet op het door art. 12 lid 2 geëiste bewijsniveau, de betrokken persoon individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor die daden.

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

- 2 -

Nu uit deze uitspraak blijkt dat in een concreet geval er nog steeds verschil in interpretatie lijkt te bestaan wat bovengenoemde overweging nu meebrengt, verzoek ik de afdeling de prejudiciële vraag te stellen of in deze zaak sprake is van het bewezen zijn van het individueel verantwoordelijk kunnen stellen dan wel dat dit enkel berust op het behoren tot de politie van Afghanistan.

4. Appellant kan zich niet verenigen met r.o 3.2.

Ten onrechte betreft de Rechtbank bij zijn oordeel niet hetgeen appellant in bezwaar en bij de hoorzitting in de ongewenstprocedure heeft toegelicht. Waarom dit buiten beschouwing kan blijven motiveert de Rechtbank niet.

De overwegingen van de Rechtbank komen erop neer dat voldoende is dat appellant behoorde tot de politie en daar een hoge functie had. Daarmee gaat men echter voorbij aan het uitgangspunt dat gehanteerd dient te worden volgens het HvJEG. De Rechtbank motiveert niet waarom de IND voldaan heeft aan het vereiste bewijsniveau en waarom er sprake is van individuele verantwoordelijkheid en over welke specifieke daden men het dan heeft. Het komt erop neer dat 'de politie' verantwoordelijk was voor mensenrechtenschendingen onder meer gericht tegen de burgerbevolking, dus is appellant verantwoordelijk.

Ten onrechte laat de Rechtbank bovendien de stelling van appellant dat van het vechten tegen de Mujaheddin niet zomaar gesproken kan worden van mensenrechtenschendingen geheel buiten beschouwing. De Mujaheddin speelden zelf een kwalijke rol waartegen de toen ook door Nederland erkende Afghaanse overheid mocht optreden in een poging de eenheid van het land te bewaken. Verwezen is naar jurisprudentie van uw afdeling waaruit naar voren komt dat in zo een situatie van verweerder al helemaal verwacht mag worden dat men aantoonst dat appellant in specifieke gevallen de normen van aanvaardbaarheid in deze strijd heeft overschreden. Hij hoefde zich niet te beperken tot het enkel roepen naar de Mujaheddin: scheert u weg naarlingen.

Evenzeer laat de Rechtbank ten onrechte buiten beschouwing het argument dat verweerder er niet in is geslaagd aan te geven bij welke concrete misstanden appellant dan betrokken is geweest c.q. wat zijn (faciliterende) rol daar dan bij geweest zou moeten zijn.

Verweerder draagt appellant 1F na op basis van algemene informatie en appellant is daardoor in de situatie gedrongen dat hij moet bewijzen dat 1F niet op hem van toepassing is. Ten onrechte staat de Rechtbank deze werkwijze toe door te overwegen zoals gedaan in r.o. 3.2

5. Appellant kan zich niet verenigen met r.o. 3.3

De Rechtbank gaat er aan voorbij dat appellant niet enkel stelt dat het eerste gehoor onjuist is, maar vooral dat zijn verklaringen verkeerd worden geïnterpreteerd. In dat gehoor is hij gehoord door onervaren ambtenaren en heeft

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

- 3 -

hij gesproken in de wij vorm zonder dat hem werd gevraagd zich te beperken tot zijn eigen rol. Vervolgens is alles wat hij vertelde over het werk dat de politie in zijn algemeenheid deed vertaald naar: zo heeft appellant gefunctioneerd. Waarom deze stelling van appellant geen hout snijdt motiveert de Rechtbank ten onrechte niet.

De Rechtbank gaat er ten onrechte aan voorbij dat is gesteld dat niet is voldaan aan art 67 lid 1 onder e Vw. Dat is toch vooral geschreven om te voorkomen dat Nederland mensenrechtenschenders beschermt en in het land van herkomst zij zo uit beeld verdwijnen en daar niet meer verantwoordelijk gehouden kunnen worden voor hun daden. Deze verklaringen geven aan dat Nederland ten opzichte van Afghanistan de internationale betrekkingen niet op het spel zet. Ten opzichte van andere landen is deze tegenwerping een fictie nu de ongewenstverklaring jarenlang op zich heeft laten wachten en appellant inmiddels hier ruim 13 jaar verblijft. Dat andere landen hiertegen protesteren is niet aangetoond door appellant. Duitsland heeft iedereen die behoorde tot de veiligheidsdiensten in Afghanistan asiel verleend. Daar draait men het om, het behoren tot die organisaties levert onaanvaardbare risico's op bij terugkeer. Duitsland moet veeleer bewijzen dat dat in een individueel geval niet zo zal zijn. Appellants gemachtigde heeft Nederland nog niet horen protesteren. De internationale betrekkingen met Duitsland zijn niet op scherp gezet.

De verklaringen hebben bovendien wel degelijk betekenis want als het uitgangspunt van de Rechtbank in r.o. 3.2. juist zou zijn dan is appellant een hele bekende politieman geweest in en is onderzoek voor de Afghaanse overheid zeer eenvoudig. Mogelijkheden en middelen zijn niet nodig. Er mag dus vanuit gegaan worden dat deze verklaring van de Afghaanse overheid daadwerkelijk betekent dat hij niet betrokken is geweest bij daden gericht tegen de menselijkheid.

Ten onrechte stelt de Rechtbank dat aan de UNHCR notitie geen belang toekomt omdat bij appellant wel degelijk sprake is geweest van omkering van de bewijslast wegens het enkel behoren tot een groep en verweerder bovendien ook heeft verwezen naar het KHAD/WAD ambtsbericht.

5. Appellant kan zich niet verenigen met r.o. 4.2 van de Rechtbank.

De Rechtbank gaat ten onrechte niet in op de stelling dat als het zo zou zijn dat appellant een hoge positie had binnen de politie en hij zich schuldig heeft gemaakt aan daden tegen de menselijkheid, dan hetgeen is gesteld in het ambtsbericht van toepassing is. Hij moet dan vrezen voor de wraak van familie van slachtoffers.

Appellant heeft verder berichten overgelegd waaruit blijkt dat Atta thans de macht heeft in de regio en dat hij en rivalen zijn geworden. Waarom de Rechtbank dan toch oordeelt dat niet is gebleken van aanwijzingen dat Dostum macht en invloed heeft verloren motiveert de Rechtbank ten onrechte niet.

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

- 4 -

Het ambtsbericht lezend is er geen sprake van niet nader gespecificeerde speculaties. Personen met een hoge rang, leden van de politie lopen een risico aangezien zij worden geïdentificeerd met de mensenrechtenschendingen. De invloedrijke factie is die van en die is ook nog eens een rivaal van . Voor appellant is er derhalve geen bescherming.

Ten onrechte gaat de Rechtbank niet in op de stelling van appellant dat verweerder innerlijk tegenstrijdige stellingen hanteert. Op grond van algemene informatie in een ambtsbericht over de politie en de hoge positie van appellant in de ogen van verweerder moet het ervoor gehouden worden dat op appellant art 1F van toepassing is. Maar vervolgens valt hij dan niet onder de groepen die in een ambtsbericht maar ook door de UNHCR als risicogroep worden aangeduid want dan is appellant opeens helemaal geen hoge piet meer die het risico loopt slachtoffer te worden van wraakacties.

De Rechtbank staat ten onrechte twee verschillende bewijsmaatstaven toe voor partijen. Verweerder kan volstaan met verwijzing naar een ambtsbericht ten bewijze dat art 1F op appellant van toepassing is. Verweerder hoeft niet aannemelijk te maken waar wanneer en op welk tijdstip appellant mensenrechten heeft geschonden. Appellants bewijs dat hij risico loopt, een ambtsbericht, volstaat niet. Hij moet aannemelijk maken wie hem een kopje kleiner gaat maken, waar en op welk tijdstip.

6. Appellant kan zich niet verenigen met r.o. 4.3 van de uitspraak

Onder verwijzing naar het voorgaande is er wel sprake van een uitzetbeletsel indien daadwerkelijk aangenomen kan worden dat art 1F op appellant van toepassing is. Indien dat niet aangenomen kan worden, zie de voorgaande grieven, wordt appellant ten onrechte ongewenst verklaard.

Maar ook al zouden de overwegingen van de Rechtbank over art 1F en art 3 EVRM juist zijn dan nog is de ongewenstverklaring disproportioneel omdat verweerder niet aannemelijk kan maken dat met die ongewenstverklaring daadwerkelijk de internationale betrekkingen zijn gediend. Wat immers volgt is dat appellant Nederland moet verlaten indien hem geen bescherming toekomt. Daarmee zijn die internationale betrekkingen al afdoende gediend. Waarom daar ook nog een ongewenstverklaring voor nodig is, is volstrekt niet aangetoond door verweerder. Het maakt dat appellant ook jarenlang familie waaronder in ieder geval een dochter met kleinkinderen, niet kan opzoeken in Nederland. Als dat aan de heer Zorreguieta toegestaan kan worden, iemand met een verantwoordelijke functie in het Videla regime dat mensen uit vliegtuigen liet gooien, dan valt niet in te zien waarom dat niet aan appellant gegund zou mogen worden. Ten onrechte gaat de Rechtbank voorbij aan de vraag of de ongewenstverklaring ook onevenredig uitpakt buiten de situatie om van niet uitzetbaarheid wegens art 3 EVRM.

7. Appellant kan zich niet verenigen met r.o. 5.2 van de uitspraak.

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

- 5 -

De Rechtbank gaat er ten onrechte aan voorbij dat ook op een ongewenstverklaring de eisen van disproportionaliteit en opportuniteit van toepassing zijn en daarbij spelen de individuele factoren wel degelijk een rol zoals het enorme tijdsverloop van aanwezigheid in Nederland, de houding van ons omringende landen en de houding van Afghanistan zelf.

8. Appellant kan zich niet verenigen met r.o 6.3 van de uitspraak

Dit oordeel is onbegrijpelijk in het licht van het feit dat de Rechtbank voor echtgenote en 4 kinderen het beroep gegrond verklaart. Daarmee staat niet vast dat ten tijde van de bestreden beslissing er maar 1 dochter rechtmatig verblijf had, dat hadden wellicht meer familieleden moeten zijn. De Rechtbank had zich ook dienen uit te spreken over het recht op gezinsleven met de familieleden voor wie het beroep wel gegrond is.

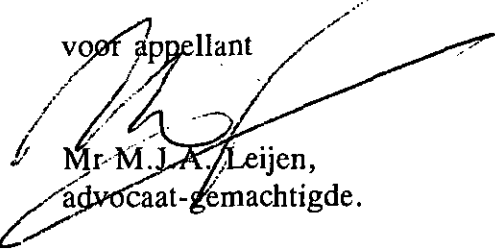
DAAROM:

wendt appellant zich tot uw Afdeling met het verzoek:

- dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- het besluit van de Arrondissementsrechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam te vernietigen;
- het bij de rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren en de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te vernietigen;
- de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te veroordelen in de kosten van het beroep en het hoger beroep.

Alkmaar, 9 april 2011

voor appellant

Mr. M.J.A. Leijen,
advocaat-gemachtigde.